

ಲಂಬಾಣಿ ಜನಾಂಗದ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು

ಕಾವೇರಪ್ಪ .ಹೆಚ್.ಎಂ, ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಸೈಂಟ್ ಜೋಸೆಫ್ಸ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಲಾಲ್ ಬಾಗ್ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560027.

ಪೀಠಿಕೆ: ಹುಟ್ಟು-ಸಾವು ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದ ಎರಡು ಘಟ್ಟಗಳು. ಒಂದು ಬದುಕಿಗೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಮಂಗಳವನ್ನು ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಜನನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದರೆ, ಮರಣ ನೋವನ್ನು ಅಥವಾ ದುಃಖವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶವಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಆಯಾ ಜನಾಂಗಗಳ ನಂಬಿಕೆ ಆಚಾರ- ವಿಚಾರಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಲಂಬಾಣಿಗಳು ಆತ್ಮ-ಪರಮಾತ್ಮ, ಇಹ-ಪರ, ಸ್ವರ್ಗ-ನರಕ, ಭೂತ-ಪ್ರೇತ, ಪುನರ್ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಢವಾದ ನಂಬಿಕೆವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಗೊಂಡಿವೆ.

ಮುಖ್ಯ ಪದಗಳು: ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ತಳಸಮುದಾಯ, ಶವಸಂಸ್ಕಾರ, ಆಚರಣೆ, ಕರ್ಮಫಲ, ಪದ್ಧತಿಗಳು, ಜನಾಂಗಗಳು

ಲಂಬಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ ಹೂಳುವ ಮತ್ತು ಸುಡುವ ಎರಡೂ ಪದ್ಧತಿಗಳು ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಮದುವೆಯಾಗದೆ ಮರಣಿಸಿದವರನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು, ತೊನ್ನಿದ್ದವರನ್ನು ಹೂಳುತ್ತಾರೆ. ಕಳ್ಳ ಮರಣಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಚರಣೆಗಳೇನೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಪರಕರ್ಮ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಮರುಹುಟ್ಟು ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮರುಹುಟ್ಟು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂಬ ಆಶಯದಿಂದ ಅಪರ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೂಳಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಧಿಗೆ ಹಾಲೆರೆದು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಶವ ಹೂಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತೋಡಿದ ಗುಣಿ ಶವಕ್ಕಿಂತ

ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದರೆ ಮರಣಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಯಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಇತ್ತು. ಅಕಾಲಿಕ ಮರಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು, ತೋಡಿದ ಗುಣಿ ಶವಕ್ಕೆ ಸರಿ ಹೊಂದುವಂತಿದ್ದರೆ ಸತ್ತವರ ಆಯಸ್ಸು ಅಷ್ಟೆಂದೂ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆತ್ತಲು ಶವವನ್ನು ಮುಖ ಭಾಗವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಲೆ ಮಾಡಿ ಹೂಳುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಅನೇಕ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಶವವನ್ನು ಬೆತ್ತಲೆ ಮಾಡಿ ಹೂಳುವ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಹೇಗೆ ಬಂದನೋ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಭಾವನೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಹೊರ ಜಗುಲಿಗೆ ತಂದು ಮಲಗಿಸಿ, ಅಪ್ಪೇಷ್ಟು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವು ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ತಾಂಡದ ನಾಯಕನು ಹಿರಿಯರುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೆಣ ಕಾಯುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮಡಚುವುದಾಗಲಿ, ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರುವುದಾಗಲಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ತೆರೆದಿದ್ದರೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ನೆಂಟರಿಷ್ಟರೆಲ್ಲಾ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಶವವನ್ನು ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೆಣವನ್ನು ಒಂದು ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ತಾಂಡದಲ್ಲಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಂಡ ನಾಯಕನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಉದ್ದದ ಎರಡು ಉದ್ದದ ಗಳು(ಮರ)ಗಳನ್ನು ತಂದು ಅವುಗಳಿಗೆ ಏಳು ಅಡ್ಡ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಸೇರಬಿನ ದಾರದಿಂದ ಬಿಗಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಣಗಿದ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಹಾಕಿ ಚಟ್ಟವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮರಣಿಸಿದವರಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಲು ಉಗುರು ಬೆಚ್ಚನೆಯ ನೀರಿನಿಂದ ಗಂಡಸಿಗೆ ಗಂಡಸರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿದರೆ, ಹೆಂಗಸಿನ ಶವಕ್ಕೆ ಹೆಂಗಸರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶವಕ್ಕೆ ಬಿಳಿಯ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿ ಚಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ಅಲುಗಾಡದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಾರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಆಗಾಗಿ ದಾರವು ಉಳಿಯದೆ ಸರಿ ಹೋದರೆ ಆತನ ಆಯಸ್ಸು ತೀರಿದೆ. ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಸ್ಸು ತೀರಿದೆ ನೇರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಯಸ್ಸು ತೀರದೆ ಮರಣಿಸಿದ್ದರೆ ಪ್ರೇತವಾಗಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇವರಲ್ಲಿದೆ. ಸತ್ತವರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿ ಖರ್ಚಿಗೆಂದು ಶವಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವರ್ಗ ಬಹುದೂರದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಮಾರ್ಗದ

ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದು ಆ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಆಯಾಸವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರೆದು ಸ್ವರ್ಗ ಕಾಣಲೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಮೃತನ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಕೊರತೆಯಾಗಬಾರದು. ಕೊರತೆಯಾದರೆ ದವ್ವವಾಗಿ ಬಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಶವದ ಸೆರಗಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕಟ್ಟಲು ಕಾರಣಗಳು.

ಹೆಣ ಸಾಗಿಸುವ ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಚಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಹೆಗಲು ಕೊಡಬೇಕು. ಮಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೆಣದ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಪದ್ಧತಿ ಇವರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಗನು ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಚಟ್ಟವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅದರ ಗಳಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ತುಂಬಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ನೇತು ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬೇಯಿಸಿದ ಅನ್ನ ತುಂಬಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕುಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳು ಮತ್ತು ಮೂಲಂಗಿ ಬೀಜಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬಸುರಿ, ಬಾಣಂತಿಯರು, ಪ್ರಾಯದವರು ಮೃತರಾದರೆ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೇ ಮೂಲಂಗಿ ಬೀಜವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಶವವನ್ನು ತಾಂಡದಿಂದ ದೂರ ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ ಮೇಲೆಯೇ ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆಯ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ಮಾಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ತಂಗಳು ಊಟ, ನೀರನೆಲ್ಲಾ ಚೆಲ್ಲಿ, ಪಾತ್ರೆ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿ ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಶವವಿರುವರೆಗೂ ಯಾರೂ ಅಡುಗೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಬಹುಶಃ ಶವವನ್ನು ತಾಂಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಇಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಶವವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವಾಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಚಟ್ಟವನ್ನಿಟ್ಟು ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಹೊತ್ತವರು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶವವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳ ಎದುರುಗಡೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೃತನು ದೇವವಾದರೆ ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ ದೇವರುಗಳು ಅದನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆಂಬುವುದಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಭೂತ-ಪ್ರೇತಗಳಿಗೆ ಆಪಾರವಾಗಿ ಭಯ ಪಡುವ ಕಾರಣ ತಾಂಡ ಸ್ಮಶಾನದಿಂದ ಕನಿಷ್ಠ ಎರಡು-ಮೂರು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೆತ್ತಲೆಯಾಗಿ ಶವವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಲೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಶವವನ್ನು ಮುಖ ಅಡಿಯಾಗಿ ಮಲಗಿಸುವುದರ ಕಾರಣ ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಣವನ್ನು ಅಡಿಯಾಗಿ (ಬೋರಲಾಗಿ) ಮಲಗಿಸುವುದು,

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ರಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅಕ್ಕಿ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಇವೆಲ್ಲಾ ಅವನು ದೆವ್ವವಾಗಿ ಬರದಿರಲೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಎಂಬುವುದು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಸಿಂಧ್ ಮಾದಿಗರಲ್ಲಿ ಹೇಣವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ಸಿಂಧ್ ಮಾದಿಗರು ಎಲ್ಲಮ್ಮನ ಆರಾಧಕರು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಆ ತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳಾದವರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಮಡಿಲು ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಹಂಬಲದಿಂದಾಗಿ ಭೂಮಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ತಾಯಿಯೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮಗು ತಬ್ಬಿ ಮಲಗುವಾಗ ಅನುಕೂಲವಾಗಲೆಂದು ಹಾಗೆ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಭೂತ-ಪ್ರೇತಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಭಯಪಡುವ ಲಂಬಾಣಿಗಳು, ಪ್ರೇತ್ಯಾತ ಬೇಗನೆ ಎದ್ದು ತಾಂಡವವನ್ನು ತಲುಪದಿರಲೆಂದು ಶವವನ್ನು ಬೋರಲಾಗಿ ಮಲಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ತರ್ಕಿಸುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ತ.

ಶವಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡುವ ಮೊದಲು ಹಿರಿಯ ಮಗನು ಅದರ ತಲೆಗೆ ಏಳು ಬಾರಿ ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಲಿನ ಚೂರೊಂದರಿಂದ ಬಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಚಿತೆಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯಿಡದೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಿ ಹೊತ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಚಿತೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಶವದೊಂದಿಗೆ ಹೋದವರಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕೊಳ್ಳಿಯನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೇಣ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಟ್ಟು ಮೇಲೆ ತಲೆ ಸಿಡಿಯುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ಗುದ್ದಲಿ, ಚನಕೆ, ಗರಾಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದು ಮುಂದಾಗಿ ಹಾಕಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆ ಎಸೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ದೆವ್ವ- ಭೂತಗಳು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದಂತಾಗುವುದೆಂದೂ ಆ ವಸ್ತುಗಳು ಮೈಲಿಗೆ ಕಳೆದಂತಾಗುವುದೆಂದೂ ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಬರುವಾಗ ಯಾರೂ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಆತ್ಮವು ಇವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತದೆಂದು, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದವರನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಬರುವ ಮಾರ್ಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆರೆ ಬಾವಿ ಇದ್ದರೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮೈಮೇಲುದ್ದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ತಾಂಡವ ಸಮೀಪ ಬೋರೆಯ ಗಿಡದ ಪೊದೆಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಅದರ ಎಲೆಯನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಬೋರೆ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಭೂತವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಶವ ಸುಟ್ಟು ಬರುವ ಎಲ್ಲರೂ ಮೃತರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಗುಂಪಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಮುತ್ತಗದ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ

ಹಿಟ್ಟು, ನೀರನ್ನು ಕಲಸಿ, ಬಂದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೇತ್ಯಾತವು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಇದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಪಟ್ಟು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೃತರ ಮನೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಶವದೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವರು ದೀಪವನ್ನು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೃತನ ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೋದವರಿಗೆ ಮೈಲಿಗೆ ಕಳೆಯಿತು ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಾತಿ, ಪಂಗಡ, ಧರ್ಮ, ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಆಧಾರವಾಗಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು, ಆಚಾರ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದಲ್ಲೂ ಪೂರ್ವಿಕರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಸ್ತುತ ದಿನಾಮಾನದಲ್ಲಿ ಜಾಗತಿಕರಣದ ಪ್ರಭಾವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಅವಸಾನದ ಮಟ್ಟ ತಲುಪಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಡಾ ಸಣ್ಣರಾಮ : ಲಂಬಾಣಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿ : ಮಲ್ಬಾಡ್ ಆಫ್ ಸೆಟ್ ಪ್ರಿಂಟರ್ಸ್ ಗಾಂಧಿ ಬಜಾರ್ ಶಿವಮೊಗ್ಗ-1999.
2. ನಂಜುಂಡಯ್ಯ ಹೆಚ್.ವಿ ಮತ್ತು ಅಯ್ಯರ್ : ಮೈಸೂರಿನ ಜಾತಿಗಳು ಮತ್ತು ಪಂಗಡಗಳು-1928.
3. ಬಸವರಾಜ್ ನೆಲ್ಲಿಸರ : ಲಂಬಾಣಿಗರು-1977.
4. ಕೋಟೆಗಾನಹಳ್ಳಿ ರಾಮಯ್ಯ : ಸಿಂಧ್ ಮಾದಿಗರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ - 1993.